

AVŞARELLERİ okunttu

SAYI: 23 KASIM - 2017 AYLIK E - KÜLTÜR DERGİSİ

10 KASIM

ONU!
ARIYORUZ!
ONU!
ANIYORUZ!

Editör...

Okan AVŞARKOCAOĞLU

İçindekiler

Editör (Okan AVŞARKOCAOĞLU)	1
Varılmaz Yurduna Küçük Alioğlu (Ahmet Z. ÖZDEMİR)	2
Candan Öte Kısım (Gülhan ÇABUCAK)	4
Emmi Oğlu (Yılmaz ILIK)	6
Bir İftarın Ardından (Aslan AVŞARBEY)	12
Bulamaç (Gülseren AVŞARKOCAOĞLU)	16
Yavaş Yavaş (Turan KORKMAZ)	18
Avni Kumlu'nun Ağıdı (Okan AVŞARKOCAOĞLU)	20
Çimenli Bahçe (Okan AVŞARKOCAOĞLU)	24
Sözlük	28

Saygı Değer okurlarımız;

Dergimizin yirmiüçüncü sayısı ile sizlerle birlikteyiz.

Öncelikle tüm Ulusumuzuna başsağlığı diliyor, Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk ve Silah Arkadaşlarına şükranla yad ediyorum.

Yine çok önemseydiğim için devamlı tekrarlıyorum; Kültür bilgileri bizler de bir emanettir. Emanetin ise sahibine yani halka teslim edilmesi gerekir. Bundan dolayı çalışmalarınızda bana ait olan derlemeleri özgürce kullanabilirsiniz.

Sizlerde dergimiz de paylaşımda bulunmak ister iseniz katkılarınızı bekliyoruz.

Geleceğin ülkemize, dünyamıza huzur ve mutlu yarınlar getirmesi dileklerimle...

Hoşça kalın.

Ahmet Z. ÖZDEMİR

Bozok Han'dan sürer gelir ötesi
Özeroğlu Seyfi Han'dır atası
Baz şahinler sarı kaplan yuvası
Varılmaz yurduna Küçük Alioğlu

Dağlarında hüma, geyik sekişir
Engininde keklik turaç ötüşür
Düşmanların sınırından bakışır
Giremez yurduna Küçük Alioğlu

Âşık Dadal varsın ünün(ü) söylesin
Halep'in paşası sofrasın dersin
Beylan'ın beyleri pekmezin satsın
Tuğlar sana layık Küçük Alioğlu

VARILMAZ YURDUNA KÜÇÜK ALIOĞLU

18. yüzyılın ikinci yarısında. Anadolu'nun çeşitli yerlerinde buldukları bölgeleri istedikleri gibi yöneten derebeyleri türemiştir. Bunlardan birisi de Küçük Alioğlularıydı. Bunlar Payas-Dörtyol bölgesinin derebeyleriydi.

Bu şiir Küçük Alioğlu Halil Paşa için söylenmiştir. Halil Paşa. Zamanın da Küçük Alioğulları en parlak dönemini yaşamıştır. Bu dönemde üzerlerine gönderilen orduları yenen Halil Paşa aynı zamanda Hacdan dönen 3. Selim döneminin sadrazamı Yusuf Ziya Paşa'yı da korkutmuştu. Sadrazam Yusuf Ziya Paşa, Antakya'ya gelmiş iken Payas'tan geçemeyip kuzeye yönelerek Anadolu içlerinden ancak İstanbul'a gelebilmişti. (A. Cevdet Paşa, Ma'ruzat. S.125-126)

Dadaloğlu, işte bu Halil Paşa'yı övmektedir:

CANDAN ÖTE KISIM

Ezelden yaralı çıkmışım yola
Süzülen yaşlarla iz olmuşum ben
Muhammed Ali'yle hem de kol kola
Düşlerde görülen giz olmuşum ben

Cevheri bulana, aklı yorana
Yastığa baş koyup hayal kurana
“Davudi ses nedir?” diye sorana
Solunda muhabbet söz olmuşum ben

Bülbülle ötüşüp güle düşene
Rüzgârla savrulup çöle düşene
Sevdayla kavrulup dile düşene
Hasretin narında köz olmuşum ben

Ateşten gömleği giyip gülene
Vuslatı beklerken hicran gelene
Gözyaşı çağlayıp gizli silene
Candan öte kısım öz olmuşum ben

“AvşarBabamBenim” Gülhan Çabucak

Gülhan ÇABUCAK

(AvşarBabamBenim)

Yılmaz İLİK

EMMİ OĞLU

Sarız'ın Söbeçimen Köyünde Küçük Ali, kardeşi Mustafa Çavuş'tan üç yıl evvel evlendi. Bir oğlu oldu. Adını kendi babasının adı ile birleştirerek, Hasan Ali koydu. Üç yıl sonra da Mustafa Çavuş'un bir kızı oldu. Onun adını da analarının adı olan Elif koydular.

Hasan Ali emmisinin kızı Elif'i köyde oyun oynarken, dağda çiçek toplarken her yerde diğer çocuklardan korurdu. Bazen aynı evde yatar aynı sofrada yemek yerlerdi diğer kardeşleri ile birlikte.

Zaman geldi büyüdüler. Hasan Ali yirmi yaşına, Elif de on altıdan on yedinci yaşına girdi. Birbirlerine sevdalandılar. Harman zamanı orakla ekin biçtiler. Mercimek, nohut, kışın samanla karıştırarak, koşu hayvanlarına yedirmek için Burçak yoldular tarlalarından. Ekin destelerini sap kağnisına yükleyip, harman yerine getirdiler. Elif öküzlerin getirdiği ekin saplarının üstünde, dövene binerek dolandı durdu. Hasan

Ali de bir yandan diğer yana malama (1) aktarıyordu.

- Ulan Hasan Ali,

-Ne istiyon kız!

-Diyorum ki ne zamana isteyeceksin beni babamdan?

-Dur hele acelen ne? Harmandan kalkalım o zaman söylerim anama, gelip isterler seni emmimden.

-Emmin beni sana verir mi?

-Verir verir. Emmim beni çok sever. Harmandan kalkalım, zahirelerimizi harallara, çuvallara doldurup, ev de duvarların kenarlarına dizelim, otları damın üstüne hayma (2) yapıp, samanı da samanlığa doldurduk mu, o zaman seni istetirim.

-Birde bulgur kaynatılacak tahrana yumulacak da ondan sonra desene?

-Yok, yok o kadar da beklemem.

-En iyisi sen beni hemen istet, bu günden tezi yok? Bulgur kaynatılıp, tahrana yumduğumuz zaman, hemen arkasından düğünümüz olsun.

-Tamam, ben anamla bu gün konuşurum.

-İyi öyleyse, ben gidiyorum. Kendi dövenini (3) kendin sür, diyerek yakın da bulunan babasının harmanlarına gitti. Boş kalan düvene anası gelip bindi.

-Deh bire sakar öküz ikide bir malamadan dışarı çıkma, diye meses (4) ile öküze vurdu. Öküzler malamanın üstüne çıktı. Hasan Ali gelerek anasının sürdüğü dövene bindi. Anasına arkasından sarılarak,

-Ana ana kız anaların gülü, güzel anam benim.

-Ne var deli oğlan, ne istiyorsun, tütün istiyorsan o yok?

-Ana ben tütün istemiyorum.

-Boşa bana sarılmazsın, vardır bir istediğin.

-Ben, Emmimin kızı Elifi istiyorum.

-Dövenin üstünü mü buldun söyleyecek, e bre deli oğlum şimdi zamanı mı?

-Zamanı zamanı ana, ha bu gün ha yarın, isteyiverin şu kızı ne olur ana emmim yabancı mı?

-Tamam, tamam bu gün ben babanla konuşurum, akşamda isteriz. Harmandan kalkınca da düğününüzü yaparız. Ama akşama kadar dövene sen bineceksin?

-Vallaha ana sabaha kadar da binerim, yeter ki sen bu gün Elif'i iste.

-İsterim, isterim diyerek, anası dövenden inip, yaba ile saman tığı (5) savuran babası Küçük Ali'nin yanına vardı. Hasan Ali'nin kendisine söylediklerini uzun, uzun birlik de konuşarak, akşam gidip, kızı istemeye karar verdiler. Akşam dolunayın ışığında kardeş, kardeş sohbet ederken,

Küçük Ali: -Ulan Mustafa gördün mü ikimiz de büyüdük, seni de adam saydılar da koca köye Muhtar yaptılar.

Mustafa: -Vallaha öyle oldu ne çabuk geçti zaman diyerek gülüştüler.

Küçük Ali: -Maşallah çocuklarımız da büyüdü evlenme çağına geldiler. Babamız bizleri nasıl everdi ise biz de onları evermemiz lazım. Onun için diyom ki Allah'ın emri Peygamber'in kavli ile kızın Elif'i oğlum Hasan Ali'ye istiyorum. Sen bu hayırlı işe ne dersin?

Mustafa: -Ne diyeyim ağam ikisi de bizim çocuklarımız, hayırlısı ise olsun derim. Verdim gitti. Allah onları mutlu etsin. Kalkıp birbirilerine sarılarak hayırlı olsun dediler. Haberi köye duyurarak, harman sonu dü-

ğün yapmaya karar verdiler.

Köyün hemen yakınında bulunan su akan dereye buğdayı yıkayıp, bulgur kaynatarak, kuruması için savan çullarının üzerine serdiler. Gündüz kadınlar bekliyordu sergiyi. Gece de bir erkeğin beklemesi gerekti. Serginin başına bir yatak sererek Hasan Ali'nin beklemesine karar verdiler. Gece Hasan Ali bulgur sergisini beklerken Elif yanına geldi. Sabaha kadar, konuştular geleceklerini doğacak çocuklarını. İkinci gece Hasan Ali aniden hastalandı. Ateş gibi yanıyor, alnından ter damlaları çenesinde birikip, boynuna akıyordu. Elif mendille terini siliyor, Hasan Ali kötüleşdikçe kötüleşiyor, ayılıp ayılıp bayılıyor. Herkes Hasan Ali'nin başında bekliyor. Sabaha karşı daha da kötüleşti. Gözlerini açıp güneşin ilk çıkan son ışığına baktı ve gözlerini yumdu. Bir daha da açmadı. Cenazeyi dereye çok yakın olan amcasının evine getirdiler.

Amcasının kızı aynı zamanda nişanlısı Elif Hasan Ali'nin ardından aşağıda ki ağdı yaktı.

Aman emmim oğlu aman
Erciyesi tuttu duman
Bana nişanlın diyorlar
Benim emmim oğlu taman (6)

İliğimi, İliğimi
Tükettim soluğumu
Senin için emmim oğlu
Ağ (7) ördürürüm beligimi

Gadanı (8) alırım Aco (9)
Dediğini ben tutmadım
Emmim oğlu dalgın yatar
Eline kına yakmadım

Emmim oğlu dalgın yatar
Kolunu dışına atar
Soluk derilirken (10) vardım
Eline elime tutar

Gadanı alım gız (11) bibi
Mezarını gördünüz mü?
Ergenin bayrağı kalktı
Okuntuyu (12) aldınız mı?

Şu çeket de şu fistan
Birbirine kavuşturun
Gelini ata bindirin
Mezer öte savuşturun

Anası da söyledi oğluna;

Damın direği yıkıldı
Taşı toprağı döküldü
Tez gel aslan oğlum
Babayın beli büküldü

-
- 1- Malama: 1. Karışım. 2. Taneleri ayrılmamış, samanla karışık tahıl.
 - 2- Hayma: Kışın hayvanlara yedirmek için dam üstüne yığılan ot.
 - 3- Döven: Düven. Harmanda ekinlerin sapı ve tanelerini ayırmak için kullanılan, önüne koşulan hayvanlarla çekilen, alt yüzünde keskin çakmak taşları dikine çakılı bulunan, kızak biçiminde araç.
 - 4- Meses: Üvendire. İnek ve öküzleri dürtmek için kullanılan ucu sivri demirli deynek.
 - 5- Tığ: Dövülmüş ve rüzgâr doğrultusuna dik ve uzun bir şekilde yığılmış harman.
 - 6- Taman: İşte, az önce, hani, hani ya, ya, tabii ki.
 - 7- Ağ: Ak, beyaz.
 - 8- Gada: Dert, hastalık, belâ.
 - 9- Aco: Uydurma söz.
 - 10- Soluk Derilirken: Son nefesini verirken
 - 11- Gız: Kız.
 - 12- Okuntu: Davetiye.

Aslan AVŞARBEY

BİR İFTARIN ARDINDAN (Sözüm nefsime dir!)

*Dediler iftar var şehitler için
Erinmedik gittik elhamdülillah
Bu yurda can veren yiğitler için
Bol bol nutuk attık elhamdülillah*

*Elbette davete ettik icabet
Ne de olsa beleş idi ziyafet
Dekolte, spor, resmi kıyafet
Al rengi yeşile kattık elhamdülillah*

*Her masada şehit yakını vardı
Selam verdim aldı, hatırım sordu
Sohbet kısa sürdü, kesildi ardı
Bu işten de yırttık elhamdülillah*

*Açlıktan az daha yıkılayazdık
Geç okuyor diye imama kızdık
Servis yapılacak ilk masa bizdik
Çok iyi yer tuttuk elhamdülillah*

*Susuzluk bedene vurmada n darbe
Kaşıklar ellerde hazırda n harbe
Önce soframıza geldi bir çorba
Hızla iftar ettik elhamdülillah*

*Bir zeytinden tattık bir de hurmadan
Gözüme pastırma battı durmadan
Geri kalınır mı sac kavurmadan
Azmedip de yettik elhamdülillah*

*Dolu geldi bomboş gitti tabaklar
Sarmalar, dolmalar, taze kabaklar
Garsonlar kebabı en sona saklar
Dana kuzu eti tattık elhamdülillah*

*Arkadaşım bu yetmez daha koy dedi
Bana dönüp tika basa doy dedi
Biz oh dedik, dertli ana oy dedi
Saf rolüne yattık elhamdülillah*

*Seçmedik masaya geleni yedik
Tika basa doyduk kalmadı gedik
Müftü dua etti biz âmin dedik
Kırk lokmayı yuttuk elhamdülillah*

*Hoca misali biraz da biz öldük
Kadayıf çok geldi ikiye böldük
Fıkralar anlatıp neşeyle güldük
Güle güle bittik elhamdülillah*

*Baş davetli nutuk irat eyledi
Vallahi çok güzel şeyler söyledi
Babası dinleyip ana ağladı
Biz de hüzne battık elhamdülillah*

*Çok sürmedi geçti kederli hava
Söz konusu vatan, kutsaldı dava
İmara açıldı dağ, tepe, ova
Parsel parsel sattık elhamdülillah*

*Nihayete erdi böylece iftar
Herkeste bir neşe herkes bahtiyar
Bu akşam aklıma düşmedi o yar
Bir kenara ittik elhamdülillah*

*Meçhul, kime sevap kime ad oldu
Kimi gönül mahzun kimi şad oldu
Bu işten lokantacı abat oldu
İlk fark eden zattık elhamdülillah*

*Daha söz demeye değilim ehil
Bildiklerim budur kalmışım cahil
Ağası, paşası, Mülki de dâhil
Ona buna çattık elhamdülillah*

Mülki (Aslan AVŞARBAY) 14.06.2017-Eskişehir

Gülseren AVŞARKOÇAOĞLU

BULAMAÇ (4 Kişilik)

Malzemeler:

1 Su Bardağı Un,
3 Yemek Kaşığı Tereyağı,
1 Çay Kaşığı Tuz,
2 Su Bardağı Su.

Hazırlanışı:

1 Yemek kaşığı tereyağı bir tavada eritilerek, un hafif pembeleşene kadar yağda kavrulur. 2 bardak suda tuz eritilir. Daha sonra unun topaklanmaması için tuzlu su tavaya yavaş yavaş karıştırılarak dökülür. Yoğun kıvam alana kadar pişirilir. Kalan tereyağı eritilir. Bulamacın üzerine sıcak yağ gezdirilerek servis yapılır.

Kaynak:

Emine AVŞARKOÇAOĞLU
Gülseren AVŞARKOÇAOĞLU

BULAMAÇ

Turan KORKMAZ

YAVAŞ YAVAŞ

Hastalık çalar kapını
Ölüm gelir yavaş yavaş
Dağıtır vücut yapını
Ölüm gelir yavaş yavaş

Dizin tutmaz halsiz beden
Baş yastıkta dersin neden
Geriye dönmüyor giden
Ölüm gelir yavaş yavaş

Hiç kimseye geçmez nazın
Elin tutmaz görmez gözün
Kurtaramaz oğlun kızın
Ölüm gelir yavaş yavaş

Malın yalan mülkün yalan
Pay ederler olur talan
Senin olsun elde kalan
Ölüm gelir yavaş yavaş

Dillerin dönmez dolanır
Gözlerin görmez bulanır
Aklın fark etmez sulanır
Ölüm gelir yavaş yavaş

Azrail basar dalına
Melekler iner yoluna
Kimse acımaz haline
Ölüm gelir yavaş yavaş

Eşin dostun düşer yola
Akan yaşın sele düşer
Cansız beden ele düşer
Ölüm gelir yavaş yavaş

Viran olur evin bağın
Dumanlanır gönül dağın
Toprak dolar sağın solun
Ölüm gelir yavaş yavaş

Turan der kabrin kazınır
Ruhun bedenden süzülür
Adın tahtaya yazılır
Ölüm gelir yavaş yavaş

10.06.2014 Turan KORKMAZ - 6

Okan AVŞARKOÇAOĞLU

ŞEHİT POLİS MEMURU AVNİ KUMLU'NUN AĞIDI

Avni Kumlu Kayseri ili, Pınarbaşı ilçesi, Büyük Karamanlı Köyündendir. Avni Kumlu 22.03.1979 günü Adana'da Sol - Sağ çatışması esnasında vurularak şehit edilmiştir. Avni Kumlu'nun cenazesi Büyük Karamanlı Köyündeki babasının evinin önüne getirilince Emine Avşarkoçaoğlu bu ağıdı yakmıştır. Avni Kumlu Büyük Karamanlı Köy Mezarlığına defnedilmiştir.

AVNİ KUMLU'NUN AĞIDI

Ellemen ağlısın Solmaz
Ağlamadan adam ölmez
Açın doya doya baksın
Bu yola gidenler gelmez

Ulan memmed yeter gayri
Çek elini şu gelinden
Kele bibi olmaz olsun
Biz osandık bu ölümden

Nediyin genden ağlıyor
Gelele Bebek dayısı
Belin gırıldı galkmıyor
Heral oğluyun eyisi

Gaydasına böyle geldi
Abdı darılma sözüme
Dabancanı çal beline
Gurşun sıkarlar izine

İleri gel kele Musa
Ben gasabı gatacağım
Gızılören'e giderim
Bu gün köyde yaticığım

Geline tokenma gızım
Doğru gonuş kele Hatın
Kele benim canım yok mu?
Dabaka da galdı tütün

Gardaşım haley çekiyor
Ağ içlikte gara yelek
Bunda çoban edenidi
Polis senin nene gerek.

Kele: Daha çok kadınların kullandığı "Ayol, hey, yahu" anlamında bir hitap sözüdür.

Bibi: Hala, babanın kız kardeşi.

Osanmak: Usanmak

Genden ağlamak: İçten ağlamak

Gaydasına böyle geldi: Kafiyesine uydurmak.

Dabanca: Tabanca.

Dokanmak: Dokunmak.

Dabaka: Tütün tabakası.

AVNİ KUMLUNUN AĞIDI

Ağıdı Yakan: Emine AVŞARKOCAOĞLU

Derleyen: Okan AVŞARKOCAOĞLU
Notaya Alan: Okan AVŞARKOCAOĞLU

♩ = 90

EL LE MEN AĞ LA SIN SOL MAZ

AĞ LA MA DAN A DAM ÖL MEZ

A ÇIN DO YA DO YA BAK SIN

BU YO LA Gİ DEN LER GEL MEZ

Okan
AVŞARKOCAOĞLU

ÇİMENLİ BAHÇE

Pınarbaşı'nın Şabanlı köyünde, Emin Yıldırım tarafından, Hürü Yıldırım'dan derlenmiştir. Ağır lama şeklinde türkölü bir kadın oyunudur.

Oyun Kayserinin Pınarbaşı, Tomarza ve Sarız ilçelerinde Avşarlar tarafından, demece-çevirmece dediğimiz; karşılıklı iki gruptan veya tek sıra halinde oynayan oyuncuların iki ayrı grup şeklinde türkölü söylemeleri ile oynanır. Önce bir grubun söylediği türkölünün sözlerini, ikinci grubun tekrarlaması şeklinde oynanmaktadır.

Oyunun müziği Okan Avşarkocaoğlu tarafından, Uşak Makamında, 4/4 ölçüsünde notaya alınmıştır.

OYUNUN OYNANIŞI (Oyunun Temel Figürleri):

Demece-çevirmece usulüyle türkölü söylenerek ilk harekete sağ ayak ile başlanır. Üç adım attıktan sonra dördüncü adımda sol ayakcu hafifçe yere vurulur. İkinci figürde tekrar sol ayak ile geriye doğru veya olduğu yerde üç adım attıktan sonra dördüncü adımda sağ ayakcu hafifçe yere vurulur. Bağlantı bölümü hep birlikte söylenerek aynı figürler alkışlar eşliğinde tekrarlanır.

Çimenli bahçede bulgur eliyor (2. tekrar koro)
Kendi görünmüyor sesi geliyor (2. tekrar koro)
Uyan uyan uyan sevdiğim uyan (Alkışlar ile Hep Birlikte 2 tekrar)

Çimenli bahçenin gülü ben olsam (2. tekrar koro)
Şu giden yosmanın yâri ben olsam (2. tekrar koro)
Uyan uyan uyan sevdiğim uyan (Alkışlar ile Hep Birlikte 2 tekrar)

Çimenli bahçede bulgur seçiyor (2. tekrar koro)
Eğilmiş sağ yana suyun içiyor (2. tekrar koro)
Uyan uyan uyan sevdiğim uyan (Alkışlar ile Hep Birlikte 2 tekrar)

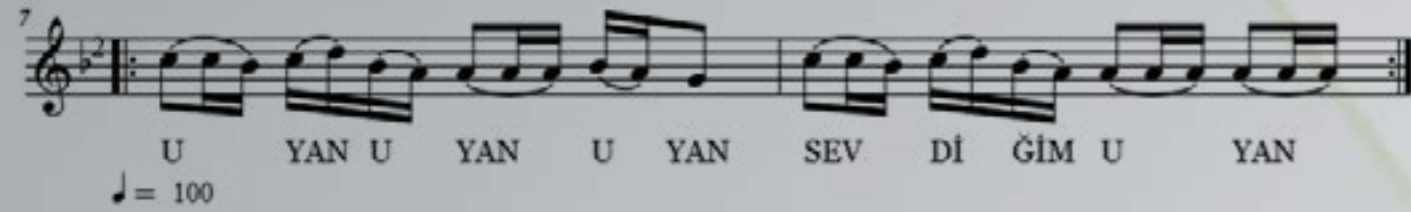
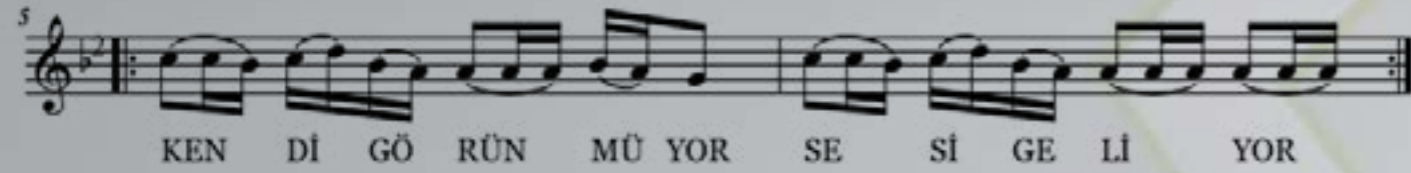
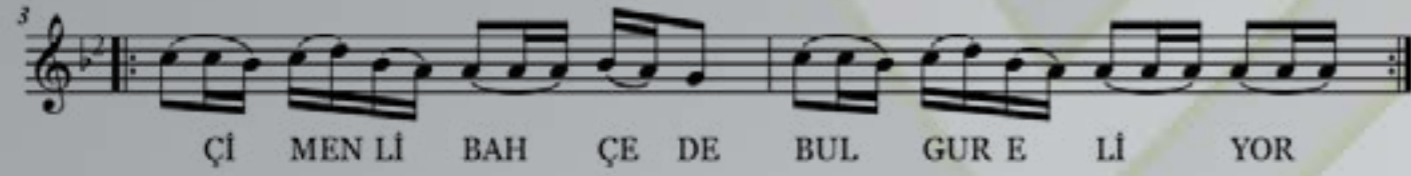
Çimenli bahçede bulgur seçiyor (2. tekrar koro)
Seçtiği bulguru yere saçıyor (2. tekrar koro)
Uyan uyan uyan sevdiğim uyan (Alkışlar ile Hep Birlikte 2 tekrar)
Uyan uyan uyan sevdiğim uyan (2 tekrar sonu hızlı)

ÇİMENLİ BAHÇE DE

Yöresi: Kayseri İli Pınarbaşı, Sarız, Tomarza İlçeleri

Kaynak Kişi : Hürü YILDIRIM
Derleyen : Emin YILDIRIM
Notaya Alan: Okan AVŞARKOCAOĞLU

♩ = 70

SÖZLÜK

Aa: Ak, beyaz.
 Aaa: O anda yapılan bir iş veya davranışın aşırıya kaçtığı durumlarda kullanılır.
 Aabbaav: Aşırıya kaçan durumlarda “hayret ünlemi” olarak kullanılır.
 Aal: Ağıl. Tarla veya bahçeler arasında çalılardan örülmüş duvar.
 Aaz: Ağız. İneğin yavruladıktan sonraki ilk sütü.
 Aba: Çobanın soğuktan korunmak için üzerine aldığı kalın ip dokuma, yamçı.
 Abarı: Şaşkınlık, hayret ifadesi .
 Abarii : Şaşkınlık, hayret ifadesi .
 Ablak: Parlak, yuvarlak, dolgun yüz.
 Acar: Yeni. (Daha çok elbise için kullanılır.)
 Acar akça: Katkısız, saf gümüş para.
 Acarlamak: Tazelemek, yenilemek.
 Acem: İran, İranlı.
 Acep: Acaba.
 Acer: Yeni .
 Acısu: Yozgat Alaca arasında yer adı.
 Adı batasıca: Domuz.
 Adilemek: Bir şeyi reddedilmesine rağmen ısrarla, üsteleyerek sözlü istemek.
 Ağ: Ak, beyaz.
 Ağ çorap: Beyaz yünden örülen

çorap.
 Ağ sıyırma: Uçları dikenli, rengi beyaz, kesildiğinde beyaz sütü akan dikenli bir bitki.
 Ağar: Ağır, yavaş.
 Ağartı: Yoğurt, ayran, süt ve benzeri ürünlerin genel adı.
 Ağartısı olmak: Koyunu, kuzusu, ineği, danası olmak.
 Ağcabannak: Ağcabannak (Ağca-parmak): Pınarbaşı ilçesine bağlı Pazarören, Yeregeçen, Oruçoğlu istikametinden Tözgün, Panlı köyleri istikametine giden yol üzerindeki bir küçük boğaz veya gedik.
 Ağcalıoğlu: Kozan’ın Akçalı köyünü kuranlardan ünlü biri.
 Ağdam: Kadirliye bağlı köy.
 Ağı (ağu): Zehir. (Bir Avşar ağı-tında şöyle denir: “Ne tutuyum, ne tutuyum; Bir ağı verin yutuyum.”)
 Ağır devlet: Gösterişli yaşam.
 Ağır sohbet: Koyu, derin, ustaca söyleşi.
 Ağırlık: Kalın, galın, başlık. Evlenecek erkeğin kız tarafına verdiği para. Başlık parası.
 Ağırşak: Yün eğirirken iğın ucuna takılan halka şeklindeki ahşap ağırlık.
 Ağlık: Aklık, beyazlık.
 Ağu ağacı: Zakkum ağacı.
 Ağyar: Sevgili.
 Ağzı yumulasıca: Ölesice.
 Ah Beddua

Ah ü zar: Ah çekmek ve ağlamak.
 Ahdetmek: Gayret göstermek.
 Ahır Dağı: Kahramanmaraş’ın kuzeyindeki dağ.
 Ahir zaman: 1. Son zaman 2. Dünyanın son günleri, kıyametin kopmak üzere bulunduğu günler veya yıllar.
 Ahlat: Yaban armudu.
 Ahmet Bey: Padişah fermanıyla İstanbul’a sürgün edilen Elbeyli-oğlu Ahmet Bey.
 Ahval: Haller, durumlar.
 Akaba: 1. İniş, meyilli yer. 2. İki dağ arasındaki geçit. 3. Eğimli, yokuş.
 Akdağ: Yozgat ilinin Akdağmadeni ilçesi.
 Akkale: Kozlu - Andırın - Göksun arasında yer adı.
 Akköprü: Kozan - Kadirli arasındaki Çukur Köprü.
 Al: Hile.
 Al basması: Al veya al karısı diye tanınan kötü ruhun lohusa kadınlara musallat olup onların ölümüne sebep olması.
 Alâ küllü (alâ küll-i hâl): Şöyle veya böyle, ne şekilde olursa olsun.
 Alabaş: Bir tür küçük, çizgili motifli kavun türü.
 Alaf çalmak: Alev çalmak. Sıcak ve nemli havanın etkisiyle oluşan etki.
 Alağbak: Siyahlı beyazlı, güvercin büyüklüğünde bir kuş.

Alamaç: Hızlı yanan alev.
 Alay: Herhangi bir törende veya gösteride yer alan topluluk. Genellikle üç tabur ve bunlara bağlı birliklerden oluşan asker topluluğu.
 Alay: Cirit oynayan takımlardan her biri; gelin almaya giden topluluk; düğünden sonra gelinle birlikte giden kız tarafına mensup kadın ve kızlar.
 Alayı: Hepsi .
 Alemençik: Bir kuş türü.
 Alenmek: Dalga geçmek, durmak.
 Alevçik: Sağı solu kapalı, etrafına kilim gerilerek yapılan basit kulübe, kabin.
 Alınışın: Alınınca.
 Alim Allah: Allah bilir.
 Alkış: Hayır dua; birisi için iyi dilekte bulunma, iyi olmasını isteme. (Bir atasözünde şöyle denir: “Tutevinin işini, al elin alkışını.”)
 Allah abatlar veresi: Allah temiz, açık bahtlar versin.
 Altınbulak: Kars ili, Sarıkamış ilçesine bağlı bir köy.
 Amanat: Emanet.
 Amber Ağanın Pınarı: Kayseri İli, Pınarbaşı İlçesi, Kızılören Köyünde sulak bir mevkiidir.
 Anaç: Yaşı ilerlemiş, gözü açılmış
 Anadut: Harmanda sap ve saman atmak için yapılmış, uzun saplı, üç parmaklı ahşap büyük dirgen.
 Anarıya gitmek: Daha çok taşıtların geri geri gitmesi demektir.
 Anca: Ancak

Andaç: Hatırlanmak için verilen hediye; ölen kişinin geride kalan tek evlâdı; ölmüş aile büyüklerinin hatırası sayılan kişi veya eşya; damızlık koyun veya keçi.
Angara: Ankara
Apalak: Babayiğit, iri yarı adam yarması.
Aralı: Aralıklı, uzak.
Arısili: Tertemiz.
Arıya gitmek: Tüketim malzemelerinin kullanılmaz hale gelmesi veya getirilmesi demektir.
Arnac: Karşılık.
Asbap: Giysi .
Asi Suyu: Hatay ilinden geçen Asi ırmağı.
Aşam: Akşam
Aşılak: Aşılanmış.
Aşkar: Battal Gazinin ünlü atı.
Aşma: Ağıllardan geçen yol, yolak.
Aşşa: Aşağı.
Avara: Boş gezen, işi olmayan anlamındadır.
Avarlık: Biber, patlıcan vs. ekilen yere denir.
Avrat: Kadın, hanım.
Ayakyolu: Tuvalet.
Ayampur: Aşırı nemli hava. İnciri olgunlaştıran hava olarak bilinir.
Ayaz: 1. Duru, sakin havada çıkan kuru soğuk. 2. Çok soğuk hava.
Ayı ışgını: Işgın, Doğuda uçkun da denilen, yaylalarda, baharda yetişen, kekremsi-ekşi, etli, odunsu bitki.

Ayin esgisi: Eski ay. Bu zamanda kesilen ağaç daha uzun süre dayanır.
Ayrık: Bir tür ot.
Azık: Yiyecek, yol yiyeceği, erzak.
Aziye: Aziziye, Kayseri ili Pınarbaşı ilçesinin eski adı.
Aziziye: Kayseri ili Pınarbaşı ilçesinin eski adı.
Bab: Giriş, kapı.
Babamoğlu: Erkek Kardeş
Bacı: 1. Büyük kız kardeş, abla. 2. Kız kardeş.
Baç: Haraç
Bağır: Göğüs kafesi.
Bahadır - Bahadırlı: Kırıkhan yöresinde oturan bir Türkmen oymağı.
Bahta bakan: Bukelamun.
Bambıl: Pirecik. Tohuma düşen böcek.
Başı esik: Başı eksik anlamında kullanılır. Tam dolu olmayan.
Başlık: Galın, kalın, ağırlık. Evlenecek erkeğin kız tarafına verdiği para. Başlık parası.
Batasıca: Ölesice anlamında azarlama.
Batçı: Ucu sivri deynek.
Batman: Sekiz kiloluk eski bir ağırlık ölçüsü
Bay: Varlıklı, zengin.
Bayır: Yokuş.
Bayramcalık: Bayramlık. Bayramda giyilmek için alınan giyecekler.
Bazlama: Kalın pişirilen saç ekmeği.

Bea: Bey.
Bedel: Askerlik yapmamak veya yapılacak süreyi kısaltmak isteyenlerin devlete ödedikleri para.
Bekere: Çıkrıklarda eğrilecek ipin dolandığı yer.
Belcen: Kuru incir
Belik: Saç örgüsü.
Bellemek: Öğrenmek .
Bensinmez: Onemsemez.
Beylanlı: Belenli
Bezirgân: 1. Tüccar. 2. Alışverişte çok kâr amacı güden kimse. 3. Yahudi 4. Mesleğini sadece kazanç için kullanan kimse.
Bıçgı: Testere.
Bildır: Geçen sene, geçen yıl, bir yıl önce.
Bılız: Yaramaz çocuk. Ermeni çocuğu.
Bibi: Hala, babanın kız kardeşi.
Bider: Tohum.
Bidon: Plastik kavanoz.
Binboğa: Binboğa dağı.
Binek taşı: Ata binmek için üstüne çıkılan yüksekçe taş.
Bir bonak yamır: Yağmurun birden başlayıp durması.
Bir çıkımlık can: Dayanıksız, sağlıksız ve yaşlı kişiler için söylenir.
Dadaloğlu'nun son yıllarıdır.
Bire: Bir çeşit hitap şekli.
Birine şişmek: Birinin hoşuna gitmesini istediği davranışlarda bulunmak.
Bisseel: Az sonra, biraz sonra, daha sonra

Bişme: Güveç.
Bişşek: Yayıktaki ayrıntı karıştırmaya yarayan çubuk.
Biyaktan: Az önce.
Bocit: Sürahi.
Bor: Ekin tarlaları arasında ekilip sürülmemiş otu bol olan yer.
Boran: 1. Sis, duman. 2. Şiddetli kar, fırtına, kasırga. 3. Şiddetli yağmur, sağanak. Rüzgâr, şimşek ve gök gürültüsü ile ortaya çıkan sağanak yağışlı hava olayı.
Boru: Borazan
Bostan: Küçük bahçe.
Boşandırmak: Bir delikten geçirmek.
Boyunduruk: Çift süren veya arabaya koşulan hayvanların birlikte yürümelerini sağlamak için boyunlarına geçirilen bir tür ağaç çember.
Boz: 1. Açık toprak rengi. 2. Kül rengi, gri. 3. Sarışın
Boz gıranı: Bozaran otların üzerine düşen kırağı.
Böbürülenmek: Öğünerek kubar-mak, kurulmak.
Bögür: Vücudunun kaburga ile kalça arasındaki yan bölümü.
Böö: Örümcek.
Böön: Bugün
Böön: Bugün.
Börk: Takke.
Börkenek: Kapşon.
Börtlenmek: Haşlanmak, yanmak, ısınmak, kızarmak.
Bre: 1. Ey, hey anlamında kullanı-

lan bir seslenme sözü. 2. Be yerine kullanılan bir seslenme sözü. 3. Vay anlamında şaşma bildiren bir seslenme sözü: Bre, bu ne büyük gemi! 4. Şaşkınlık, coşku anlatan bir seslenme sözü.
Bre: Erkekler için kullanılan samimi ifade.
Bu ne şaal iş: Bu ne biçim, çeşit iş.
Bucak: Ekinin sararmadan önceki hali.
Buhur: Erkek deve.
Buncaaz: Bu kadar, Bu kadarcık.
Buncalış: Bu sefer.
Bunsukmak: Dumandan, isten bulunmak.
Bük: İçine girilemeyen çalılık.
Bük: Yokuşta kıvrımlı yoldan kıvrımın son görülen ucu.
Büvelek: Bir çeşit hayvanlara iğne batıran sinek.
Büvet: Küçük havuz. Kısıtlı imkanlarla yapılan havuzcuk.
Caa: Banyo lavabo.
Caalak: Mutfak, banyo gibi yerlerin atık su gideri.
Calak: Olmamış Küçük karpuz.
Calba Öküz kuyruğu, Sığır kuyruğu, Sarı çiçekli, 1 metre kadar boylu, tozları gözü çok yakan, sap kısmı yakacak olarak kullanılan odunsu bitki.
Caldırtı: Ses, herhangi bir şeyin etrafını etkileyerek ses yapması.
Camız: Manda.
Camlatmak: Çerçeveletmek.
Cangama: Çekişmek, tartışmak,

gürültü etmek, etrafı rahatsız etmek.
Cangama: Laf kalabalığı
Carbık: Çok konuşan, tartışan kişi (bayanlar için kullanılır)
Cardın: Farenin büyüğü
Carsa: Bir kumaş türü
Cascavlak: Üzerinde hiçbir şey olmayan, kel.
Cazı: Cadı. Yaşlı, huysuz, geçimsiz kadınlar ve kaynanalar için kullanılan söz.
Cehdetmek: Çalışıp çabalamak.
Celfin: Piliç
Celse: Oturum.
Cemkirmek: Gereksizce bağırarak.
Cere: Turşu küpü.
Cerek: Çadır kurmada kullanılan uzun ağaç.
Ceren: Ceylan.
Cerit: Ceyhan bölgesinde bir Türk oymağının adı.
Cescevek: Biçimsiz
Ceyran: Elektrik
Cıba: Domuz yavrusu
Cıda: Kargı, sopa gibi savaş aracı, savut.
Cıkıl: Madeni para
Cılbak: Çıplak.
Cılık: Bozulmuş yumurta
Cıllıcı: Kavgacı, oyun bozan
Cıllımak: Yan çizmek, oyun bozanlık yapmak.
Cıncık: Cam parçası.
Cıngar çıkarmak: Kavgayı çıkarmak, anlaşmazlık çıkarmak, cıllımak
Cırcır: Fermuar, patos.

Cırlavuk: Kayseri Kocasinan İlçesinin Mahallesi (Eskiden Köydü).
Cınavık: Ağustos böceği
Cırtık: Tırnak, diken çizdiği
Cilkes: Tamamen
Cirpinti: Maki türü
Ciyeriyin sapından vurulasın: Ciyerinden hastalanasın, ölümcül hastalığa yakalanasın
Coruk: Küçük, yumurtlamayan tavuk
Cöb: Cep
Cuvara: Sigara
Cübür: Cüprenti, suyun yüzeyinde bulunan kurumuş yaprak, gazel.
Cücüg: Cücük, Cıvciv, Kuş yavrusu.
Cüllük: Hartlap ağacının meyvesi.
Cünun: Delilik.
Cüprenti: Cübür, suyun yüzeyinde bulunan kurumuş yaprak, gazel.
Çaal: Genellikle tarlaların kullanılmayan yerindeki toplanan taş yığını.
Çaardek: Ayçiçeği.
Çakıldak: Koyunların kuyruklarının altına yapışıp kuruyan pislik.
Çalkama: Çalkamaç, çalkambaç, ayran.
Çalkamaç: Çalkama, çalkambaç, ayran.
Çalkambaç: Çalkama, çalkamaç, ayran.
Çandır: 1. Gelişmemiş 2. Karışık durum.
Çapa: 1. Tarlada ürünlerin arasını süren tarım aleti 2. Büyük kazma.

Çapıt: Bez parçası.
Çardak: Evin dışında oturmak için kullanılan "kamelya"
Çarık: Topuğu bükülmüş ayakkabı.
Çarpana: Kuş avlamak için kullanılan lastiklerde (sapan) içine taş konulan deri bölüm.
Çarpı: Bazı evlerde tavanı örten mertekleri (yuvarlamaları) kapatmak için kullanılan ve tahta yerine döşenen sağlam ardıç odunları. Bu odunlara "yartmaç" denir. Avşarlar, düzgün, sağlıklı kadınlara "yartmaç gibi avrat" derler.
Çatal oda: İki odalı.
Çatalavrat: Bir böcek türü
Çatırtı: Herhangi bir şeyin ani veya hızlı ses çıkarması
Çaygara: Su içmek için su kaynağının önüne yapılmış küçük havuzcuk.
Çebiç: Oğlağın büyüğü
Çeç: Çeş. Savrularak samanından ayrılmış tahıl yığını.
Çek: Yün atacağına kırışını gerdirip bırakmaya yarayan el aleti.
Çekişmek: Ağız kavgası.
Çeltik: Kabuğu ayıklanmamış pirinç. Pirincin tarladaki hali
Çen: Ceviz içi.
Çen: Parça, yarım, diğer yarısı
Çenedini ayırmak: Bacaklarından ayırmak.
Çepel: Bulaşık
Çepelce: İmamoğlu deresinin kaynağıdır.

Çerçi: Seyyar satıcı.
 Çeş: Çeç. Savrularak samanından ayrılmış tahıl yığını.
 Çeşmi: Göz.
 Çeten: Traktörde römorkun üzerine tahtalarla ilave yapılmış şekli.
 Çetil: Fide
 Çevrengeç: Suyun döndüğü yer.
 Kıvrımlı akıntı.
 Çezmek: Çözmek.
 Çığ: Tarhananın kurutması için üzerine konulduğu uzun ince kamışların yan yana konulması ile yapılan örgü.
 Çığın: Bir çeşit alıcı kuş.
 Çırmak: Seslenmek.
 Çıkın: İçine yiyecek veya diğer eşyaların konulduğu bez parçası.
 Çıkla: Tamamen
 Çıkmak: Bulunduğu yeri bırakıp başka yere geçmek, taşınmak, ayrılmak, ilgisini kesmek.
 Çıkmak: Kocası ölen gelinin baba evine dönmesi.
 Çıkrık: Yün eğirmek için yapılmış; kasnak, bekere ve ayaktan oluşan mekanizma.
 Çıngıl: Küçük dal.
 Çınkı: Parça
 Çıtımık: Menengiç ağacı
 Çıtırıtı: Herhangi bir şeyin etkisiyle çıkan küçük ses.
 Çili: Pamuğun çiğ yağdıktan sonra kabuğuyla beraber toplanması.
 Çilingir: Buğday elenen iri gözlü kalbur.
 Çilpik Küçük parça: Küçük parça

Çimmek: Banyo yapmak, Yıkanmak.
 Çinçik: Kuş
 Çinke: Küçük parça (saydam taş için de kullanılır)
 Çisemek: Çiğ gibi, çiğe yakın.
 Çomça: Kepçe .
 Çomu: Küçük kulaklı koyun veya keçi.
 Çotul: Ağacın kollarının ilk ayrıldığı yer
 Çömçe: Büyük tahta kaşık.
 Çukur: Kozan - Kadirli karayolunun Adana yol ayrımında bir köy. Çukurköy de denir. Şimdiki adı Naşidiye, Kadirli'ye bağlı.
 Çul: Keçi kılından dokunan yaygı olarak kullanılan düz desensiz dokuma.
 Çüven: Davul tokmağı.
 Daarmen: Değirmen.
 Dabaka: Tütün tabakası.
 Dabanca: Tabanca.
 Dalamak: 1. Köpek, kurt vb. hayvanların dişlemesi, ısırması.
 Dalkılıçlı: Türkmenlerde bir oba adı. Kadirli'nin Mehmetli ve Azaplı (Avşarlı) köylerinde otururlar.
 Dalle: Taş dizilerek oynanan bir oyun.
 Damah: Cimri (tenezzül etmek)
 Damın duluğu: Evin köşesi.
 Damızlık: Herhangi bir şeyin çoğalması için saklanan numune, örnek
 Dar ikindin: İkindinin akşama yakını bölümü.

Darbız: Toprağın nemi.
 Davış: Ses, herhangi bir şeyin hareket ettiğini belirten ses.
 Dayramak: Aşırı gerilmek.
 Değişin: Değince, değdiği zaman.
 Delaa: Delikanlı.
 Deller Avşar obası.
 Demlik: Sürekli
 Dene: Tane .
 Depegolu: Traktörle pulluk, çapa, gaster gibi tarım aletlerinin yukarıdan da bağlantısını sağlayan alet.
 Depgi: Genellikle tarhanayı pişirirken karıştırmak için kullanılan araç.
 Depik: Tekme.
 Depmek: 1. Tekme atmak, tekmelemek. 2. Tepmek, çifte atmak. 3. Çiğnemek, ezmek.
 Derimevi: Oba önde gelenlerinin toplanıp görüştükleri, yuvarlak kubbeli büyük çadır.
 Derviş Paşa: Fırka-i İslahiyye komutanı, müşir (mareşal).
 Deşirmek: Dilenmek .
 Deşirmek: Toplamak
 Devlikisüün: Ertesi gün.
 Deyi: Diye
 Dezze: Teyze.
 Dıdısının dıdısı: Sisileli, dolambaçlı durumlar için kullanılan bir söz.
 Dıkılmak: Girmek, katılmak.
 Dıkız: Az nemli.
 Dıngırcını avlamak: Bir olayın ayrıntısını öğrenmeye çalışmak
 Dıngıt: Saçın traş makinasıyla sıfır

numaraya kesilmesi
 Dışlık: Keyif.
 Dik: Meyili çok olan yer
 Dil: Anahtar
 Dilber: Genç kız. Alımlı, güzel kadın. Gönlü alıp götüren güzel.
 Dinelmek: Ayakta durmak.
 Dingil: Tepe, uç nokta.
 Dink: Tahılın kabuğunu yumuşatmaya ve ayırmaya yarayan , hayvanın çevirdiği büyük taş silindir.
 Diremince: Herhangi bir şeyin tam oturması.
 Dirgen: Ekin sapını patosa vermede veya bir yere taşımada kullanılan alet.
 Dirgen Dağı: Binboğa dağlarının içinde, Afşin ilçesinin batısındaki dağ.
 Diyarman: Değirmen.
 Doğ: Küçük kulaklı davar.
 Dokanmak: Dokunmak.
 Dokurcun: Dokuz taş.
 Dombalak: Takla
 Doru: Gövdesi kıvılcık, ayakları ve yelesi koyu renkli olan, yağız at.
 Döğme: Döğülüp kabuğu çıkartılmış buğday, yarma.
 Dökkü: Köylerde ocakların arkasına yakmak için dökülen hayvan gübresi ile karışık saman.
 Döl almak: Koyunun toplu halde kuzulmasına denir.
 Dölek: Düzlük yer.
 Dölek durmak: Düzgün durmak.
 Döş: Göğüs, bağır.
 Döşek: 1. Yatak. 2. Kağnıda üzeri-

ne eşya konulan kalın ağaç direk.
3. Kağının yük konulan tahta kısmı.

Döşek: 1. Yatak. 2. Gemi gövdesinde, su basıncı, çarpma, karaya oturma vb. durumlarda darbeleri karşılayabilecek, yük ve makinelerin ağırlığına dayanabilecek dirençteki yapı gereci. 3. Dövülmek üzere harman yerine serilen ekin sapları.

Döven: Düven. Harmanda ekinlerin sapı ve tanelerini ayırmak için kullanılan, önüne koşulan hayvanlarla çekilen, alt yüzünde keskin çakmak taşları dikine çakılı bulunan, kızak biçiminde araç.

Dövme : Buğday, arpa, mısır, bezelye vb.nin iri çekilmiş, yarma.

Döyüsün: Deyyusun.

Dulda: Yağmur, güneş ve rüzgann etki etmediği kuytu, ulaşamadığı yer.

Duluk: Şakak üzerinde saç ile sakalın birleşimi olan kısım. Surat, yanak.

Duşak 1. Çocukların düzenli koşmasını engellediğine inanılan görülmez bir bağ. 2. Hayvanın iki ayağını iple bağlayarak yapılan köstek

Duşka: Çene.

Dutmaç: Eriştenin ekşili mercimek veya pirinçle pişirildiği bir tür yemek türü.

Duvar: Düvel, devlet.

Düldül: Hz. Ali'ye Hz. Muham-

med tarafından armağan edilen kaptırın adı.

Düşek: Kişinin düşüp öldüğü yer.

Düşürdüler al vurdu ya: Hile, pusu.

Düven: Döven. Harmanda ekinlerin sapı ve tanelerini ayırmak için kullanılan, önüne koşulan hayvanlarla çekilen, alt yüzünde keskin çakmak taşları dikine çakılı bulunan, kızak biçiminde araç.

Ebeş: Çirkin sarışın.

eee! eee!: Arka arkaya yapılan hatadan sonra söylenen bir ünlemdir.

Eerelti Meşe: Meşe.

Efe: 1. Kadın erkek arasında kullanılan çağırma ünlemi. 2. Gelinin kayınbiraderini çağırma için kullandığı sözcük. Yiğit.

Eferim: Aferim.

El lehençesi: El ve ayak yıkamak için kullanılan araç. Seyyar lavabo.

Elbeyli: Avşar Türkmenleri içinde bir oymak.

Elçi: İki kişi arasında söz getirip götürülen, bunu iş ve huy edinen (kimse). Kız istemeye gönderilen kimse, görücü, dünür.

Elefetsiz: Manasız.

Eletmek: İletmek, ulaştırmak.

Eli belinde: Genellikle çardak ve hayma yaparken kullanılan, direklerle tavanı oluşturan ağacı bir birine bağlayan ağaç.

Eli kuşlu olmak: Avlanmak için alıcı kuş beslemek.

Elkızı: 1. Gelin. 2. Kadın, eş.

Ellam: Her halde.

Elleem: Her halde anlamındadır. Yanlış bilinen bir durum sonrası da söylenir.

Ellengeç: Yengeç

Ellice: Tava.

Ellik: Ekin biçerken parmaklara takılan elçek.

Elyazı: Dadaloğlu (Özler - Taf) kasabasından Zelfin (Üçkonak) arasında kalan ve Toklar bucağına doğru uzanan düzlüğün adıdır.

Emeğim çobana döndü: Emeklerinin boşa gitmesi.

Emilik: Keçinin yeni doğmuş yavrusu.

Emme: Ama.

Emmi: Amca.

Endirmek: İndirmek.

Enek: Bilye oynarken, dikilen madeni para.

Enek : En iyisi.

Enik: Hayvan yavrusu.

Erinik yağ: Bekleme süresini uzatmak için tereyağın eritilmiş ve tuzlanmış hali.

Erinmek: Üşenmek.

Erkeç: 1. Üç ya da dört yaşlarında olan enenmiş erkek keçi. 2. Keçi sürüsünün başından giden iri ve güzel yapılı, erkek keçi.

Esbap: Giysi

Eseri mıkı: Büyük çivi.

Esse mi?: Essah mı? Sahi mi? Gerçekten mi?

Eşe: Anşa, Ayşe.

Eşgere: Aşık, apaçık, herkes tarafından fark edilebilen.

Eşiklik: Evin giriş kısmı.

Evlensek: Evlenmeye aday, evlenmek isteyen kişi.

Evmek: Acele etmek.

Evreeç: Yufka ekmeği döndürmek için kullanılan ağaçtan yapılan yassı araç

Evsin: Kuş avlarken, kuştan gizlenmek için yapılan çalılardan yapılan evcik.

Eye ekiştirmek: Zaman geçirmek, ayak sürümek.

Fak: Tuzak.

Fakı: Fakih, hoca.

Fakih: Fakı, hoca.

Fedik: Kaynamış mısır, buğday tanesi, hedik.

Felek: 1. Gök, gökyüzü, sema2. Dünya, âlem. 3. Talih, baht, şans

Felfellemek: Sendelemek.

Feriştah: En iyi, en üstün.

Ferman: Padişah buyruğu.

Fılcırtmak: Düzensiz bir şekilde atmak.

Fırfırı: Küçük yağmurlama.

Fırgat: Firkat, Ayrılık, ayrılık.

Fırıştak: Fırıldak, topaç.

Fırka-i İslahiye: 1864 sonlarında Fırka-i İslahiye adı altında bir kuvvet oluşturulmasına karar verildi.

Kurulan Fırkanın kumandanlığına Dördüncü Ordu Müşürü Deriş Paşa ve fevkalade memuriyet-i mahsusa sıfatıyla da Ahmet Cevdet Paşa tayin edildi. 1865-1866 yıllarında Çukurova, Cebel-i Bereket

(Gavur Dağı) ve Kozan dağlarında devlet idaresini yeniden kurmak üzere oluşturulmuş askeri kuvvet.
Fırkat: Fırgat, Ayrılış, ayrılık.
Fışgırık: İlaçlamada kullanılan motorsuz, elle çalışan zirai mücadele aracı.
Filteke: Çatal iğne.
Filtik filtik: Paramparça.
Firez: 1. Ekin. 2. Yeni çıkmaya başlamış ekin. 3. Biçilmiş tarlada kalan tahıl kökleri, anız. 4. Harman süpürgesi yapılan ot. 5. Ocakta odunları tutuşturmak için kullanılan kuru ot, ve ince dallar.
Firik: Buğday başaklarının olgunlaşmamış hâli.
Firtik: Uyanık gözü açık (bayanlar için).
Fiske: Eski aydınlatma aracı
Fistan: Entari.
Fiyd: Küçük bir kuş türü.
Fuzulî masraf: Fuzulî masraf, Gereksiz yapılan harcama
Gabırlık: Mezarlık.
Gabıt: Pardüso kaban.
Gaco: Hoyratça hareket eden genç.
Gada: Dert, hastalık, belâ.
Gadanı alıyım: kazanı, derdini, belanı alayım.
Gadasını almak: Tasasını, kazasını, derdini, belasını, kaygısını, kederini almak, üstlenmek.
Gadef: Kulplu bardak, kadeh.
Gafası firirek: Anormal davranışlarda bulunanlar için söylenir.
Galan: Kalan, Artık, şimdi.

Galın: Kalın, ağırlık, başlık. Evlenecek erkeğin kız tarafına verdiği para. Başlık parası.
Galice potin: Bir cins topuklu potin, ayakkabı.
Galiç: Orağın küçüğü.
Gallep: Güvercin.
Galli: Sincap.
Galp: Ağır hareket eden. Kanı ağır.
Gamgı: Odunun kesmenin etkisiyle oluşan parçası.
Gamiş: Kamış.
Gandak: Büyük çukur.
Gapıt: Kaban
Gaplık: Raf.
Gara: Kara.
Gara erk: Siyah renkli deve.
Gara guş: Kara Kuş, Kartal cinsinden kuşlara verilen genel ad.
Gara guvan: Fenni olmayan, uzun, el yapımı kovan.
Garaa: Kargı.
Garaböcük: Salyangoz.
Garaçalı: Dikenleri uzun ve çok olan bir maki türü. Karaçalı
Garakış: Zemheri, Karakış, Kışın ilk ayları.
Garaltı: Tam seçilemeyen, ne olduğu anlaşılamayan görüntü. Karartı.
Garamak: Kızarak suçlayıcı sözler söylemek.
Garanışmak: Karanlık olmak
Gar'ardıç: Karaardıç, ardıç ağacının en iyisi.
Garbi: Batı rüzgârı. Batıdan esen ılık yel.
Gareen: Hoş kokulu bir ot türü.

Garez etmek: Inadına yapmak.
Garsambaç: Kar pekmez karışımı yiyecek.
Gasbalık: Avlunun tahtadan yapılmış kapısı.
Gasıl: Arpanın yeşil, başak çıkarılmamış hali.
Gaster: Modern ilaçlama makinesi.
Gaşşak: Keçi, koyun gibi küçükbaş hayvanlar için yapılan korunak. Koyun ve keçi konulan ağaçlarla çevrilen, üzeri açık veya kapalı yer.
Gatik: Ayran (Torba gatığının özenerek ayran haline getirilmesi.)
Gavırğa: Patlamış mısır
Gavıt: Kavrulmuş buğday yada mısır öğütülerek yapılan yiyecek.
Gâvur: 1. Dinsiz kimse. 2. Müslüman olmayan kimse. 3. Merhametsiz, acımasız. 4. İnatçı. 5. Kâfir.
Gavur dedengil: Ot türü
Gaydasına böyle geldi: Kafiyesine uydurmak.
Gazel: Kurumuş yaprak.
Geçeli: Karşılıklı
Geliç: Ot türü
Gem: Düven. Buğdayı harmanda öğütmek için kullanılan altında sivri taşların çakılı olduğu, öküzlerin çektiği bir araç.
Gemini gevme: Bir olayı yapmak için istekli bir şekilde beklemek
Genden ağlamak: İçten ağlamak.
Gezbeli Kayseri İli Pınarbaşı İlçesine bağlı Taf (Dadaloğlu) köyünün yaylası.

Gıb gırmızı: Kıpkırmızı
Gıcı: Kırcı, Dolu ile kar arasında, küçük taneli yağış.
Gıcık: Hoş olmayan.
Gıcır: Yeni, taze.
Gıcilo: Tohum.
Gıçırık: Kıçık kırık, beğenilmeyen
Gılık tomatis: Küçük domates.
Gımçıtma : Koparmak.
Gınamak: Kınamak.
Gır kışmir: Sarışın birinin güneşin etkisiyle daha da sarışınlaşması.
Gıralaaç: Kıral Ağacı.(zomzalak)
Gıran dikıla: Kıran gele, gelsin.
Kökü kurusun!
Gırcı: Kırcı. Dolu.
Gırçarmak: Niyetinin kötü olduğunu belli etmek
Gırıflamak: Küçük parçalara ayırmak.
Gırızet: Eski bir kumaş çeşidi
Gırklık: Koyun, keçi gibi küçükbaş hayvanların yününü kesmek için kullanılan ilkel makas.
Gırribak Goptu: Ortalık karıştı.
Gırtgırtı: Gagası uzun bir kuş türü.
Gısga: Küçük soğan tohumu.
Gısıkmak: Herhangi bir şeyin sıkışması.
Gısır gısır torba: Dokuma olmayan hazır, naylon karışımı(naylondan) olan torba.
Gısmık: Kısmık, Cimri, pinti, eli sıkı.
Gıvratmalı: Burmalı (bilezik)
Gıyammat gımı: Herhangi bir şeyin çok olduğunu belirtmek için kulla-

nılan bir söz.
Gıyılğan: Maddesi ağaç olan her maddeden batıcı, delici küçük parça.
Gıymık: Odun parçası.
Gıyrak: Küçük kum veya toprak parçası.
Gız: Kız.
Gızılacak: Ot türü
Gızınmak: Isınmak
Gidek: Gidelim.
Gimi: Gibi.
Gocunmak: Alınmak
Goddik: Ukala
Goğsuk: Oyuk, delik, boşluk.
Gompile: Komple. Hepsi, tamamı.
Gongulu gook: Boş, kovuk
Gontak: Araba anahtarı.
Goo etmek: Dedi kodu etmek.
Goode: Vücut.
Gopli: Sürülmüş tarladaki kesekleri ezmek ufalamak için kullanılan tarım aleti.
Goynek: Fanila.
Goyurmak: Salıvermek, bırakmak, koyvermek.
Goza çıbbı: Pamuğun yapraksız çubuğu.
Gö: Mavi, masmavi. Gök, gökyüzü.
Göbelek: Şapkalı mantar.
Göcek güpre: Buğdayların göceklemesi(çoğalması) için atılan gübre.
Göde: Şişman
Göğ: Açık mavi.
Göğ: Gök.

Gökcek: Güzel, alımlı, yakışıklı.
Gökgülü sarı: Göğüs kısmı sarı olan küçük bir kuş türü
Gön: Deri
Göo: Yeşil.
Göönmek: Göyünmek. Ateş veya ısının etkisiyle, yanmaya yaklaşmak. (Neredeyse yanmak.)
Göööm gö: Olgunlaşmamış
Göp: 1. Kağının arkasındaki tahta. 2. Kağının önündeki tahta. 3. Kağının ön ve arka tarafındaki tahta.
Görestim: Bir kimseyi veya bir şeyi görmeyi, kavuşmayı istemek, göreceği gelmek, özlemek
Görücüyüm: Göreceğim.
Göstere: Kayseri ilinin Tomarza ilçesinin eski adı.
Götün götün gitmek: Geri geri gitmek.
Göynek: Gömlek
Gözer: Arpa elenen iri gözlü kalbur.
Gubarmak: Şişmek
Gulunç: Kulunç, Omuz.
Gumbilis: Komünist
Gunnacı: Gebe
Gurhana: Mezarlık.
Gurk tavuk: Civciv çıkarma zamanı gelen, çıkarmak isteyen tavuk.
Gurmut: Ahlat türü.
Guruyer gunduzu: Gayış kanat
Guşana: Küçük leğen.
Guşana: Süt kabı
Guvan: Kovan
Guyruu tıpılatmak: Can vermek

(guyru titiretmek)
Gücücüğ: Küçücük.
Gücük: Kısa.
Gülgülü: Kırmızı.
Gülle: Bilye.
Gümbür: Ağaç yayık.
Gün: Güneş.
Güvermek: Yeşermek.
Güz: Sonbahar.
Ha deyince: Haydi deyince.
Habba: Fatma, Habibe.
Habe: heybe.
Haçan: Ne çabuk, ne zaman.
Hakına: Yavrulamamış keçi.
Hakını avcuna koymak: Gereğini yapmak, dersini vermek
Halaka: Gezmek.
Halbır: Kalbur.
Halep garası: Yeşil karpuz türü.
Hall'uşağı: Hall'oğlu sülalesi.
Hambalis: Aşılı mersin.(Maki türü)
Hamut: Koşum hayvanlarının boyuna geçirilen ve araba kollarına tespit edilen koşum takımıdır.
Hamzan: Tereyağı saklanan kap.
Han' oldu: Hani nerde kaldı?
Hapban: Kuş tutmak için yapılan kapan.
Hapban gımı: Bir parçanın tamamıyla istenilen yere düşmesi.
Haral: Harar. Kıldan dokunmuş, Ketenden yapılmış büyük çuval.
Harap: Ören
Harar: Haral. Kıldan dokunmuş, Ketenden yapılmış büyük çuval.
Hardalatsız: Biçimsiz
Hartlap : Kocayemiş.

Hasıla: Bir yazı veya sözün anlamını daha kısa ve özlü biçimde veren yazı veya söz, hülasa, fezleke, ekspoze, özet.
Hasır: Saz, kabuk, yaprak vb. bir bitki maddesiyle örülmüş taban veya tavan örtüsü.
Hasta yoklamak: Hasta ziyaret etmek
Haşventi: Küçük çalı, yaprak karışımı kırıntı.
Havrana: Yakası ve yenleri geniş kürk.
Hayf: İntikam, öç.
Hayıf: Öç, intikam.
Hayıflanmak: Acınmak, üzülme, yerinmek, esef etmek.
Hayla: 1. Şimdiye dek. 2. Hem de. 3. Gerçekten. 4. Nasıl. 5. Çok. 6. Evvel, önce.
Hayma: Genellikle güneşten korunmak için dört direk üzerine yapılır, üzeri ağaç dallarıyla kapatılır.
Hayma: Kışın hayvanlara yedirmek için dam üstüne yığılan ot.
Hazele: Geveze, afacan.
Hebil: Yabani sarmaşık
Heebe: Heybe. İki cebi olan, dokunmuş, eskiden eşya taşımak, gübre atmak için kullanılan bir eşya.
Heelece: Nasıl.
Helik: Küçük taş parçası.
Helke: Satır, su kabı.
Hellen hellen etmek: Emaneten duran, sallanan, her an yıkılabilir.
Hellenmek: Sallanmak.

Hergetmek: Tarlayı sürülerek nadasa bırakmak.
Herif: Bey, Erkek.
Heril: Çiçekli kumaş.
Hers: Hırs, kızgınlık, öfke.
Hetif: Üzüm döküntüsü
Heyle: Nasıl
Hıllangaç: Salıncak
Hımbıl: Eskiden, kağıtlara yazılan kelimeleri bulmayla ilgili bir oyun.
Hıncırık: Hayvanların tekmesi.
Hıntıbıgım Kesildi: Nefesi kesildi.
Hırtık: Eklem yerlerinin kayması, zedelenmesi.
Hışgımı: Epeyce.
Hışım çıktı: Yoruldum.
Hışırlı: Pamuğun kabuğuyla toplanmış hali.
Hıta: Acur.
Ho: Öküzleri harekete getirmek için kullanılan ünlem.
Hobak: Çocuk oyuncağı, topaç.
Hoğlamak: Üstüne yürümek, saldırmak, nara atarak öne atılmak.
Holluğu inmek: Hevesinin gitmesi, isteğinin bitmesi.
Holungu: Büyük sopa.
Hombuluna almak: Omuzlarına almak.
Hopilik: Tohum.
Hopuna almak: Sırtına almak.
Horanta: Evdeki nüfus. Ev halkı.
Hortlak Yaşlı kadın (mecazi anlamda).
Horum: Susamın sapıyla beraber kurutulması için belinden bağlanmış ve bir birine yaslanmış koni

hali.
Horuzlanmak: Diklenmek.
Hoşarlanmak: Hoşuna gitmek.
Hotacı: Cömert, yüce gönüllü.
Hoza: Boyun atkısı.
Hozak: Olgunlaşmamış incir.
Hozu: Kanı soğuk.
Hölümek: Tohumu su ile karıştırarak, tohumun nemlenmesini sağlamak.
Höpürdetmek: Ses çıkararak, kahve veya çay içmek.
Hörtük: İşe yaramaz.
Höykürmek: Yüksek sesle ağlamak.
Hu: 1. Ahırda hayvan yiyeceği konulan yer, yemlik. 2. Saptan yapılan korunak.
Hûn: Kan.
Hunu: Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesine bağlı köy. Şimdiki adı Antaş.
Huysukmak: Tehlikeden haberdar olmak, bir yere gitmek istememek.
Huzulu masraf: Huzulu masraf, Gereksiz yapılan harcama
Hümzünmek : Yeltenmek.
Hüs: Sus.
Ihmak: Devenin çöküp oturmasıdır.
Iralanmak: Sallanmak, bir binanın sallanması
Irbık: İbrik
Irgalamak Irgalamak: 1. Yerinden oynatıp sallamak, sarsmak. 2. İlgilendirmek.
Irgat: 1. Tarım işçisi, rençber 2.

Yapı işçisi. 3. Amele, işçi.
Irkıl: Bir şeyi kendine çekmek, ulu, büyük.
Irzı kırık çocuğu: Irzının çocuğu. Irkı bozuk, soyu belirsiz.
Irzının çocuğu: Irzı kırık çocuğu. Irkı bozuk, soyu belirsiz.
Ismarıç : Sipariş.
Ismarlamak: Bir şeyin yapılmasını veya getirilmesini, bu işlerle uğraşan birine söylemek, sipariş etmek.
Istar: Halı, kilim tezgahı.
Işgın: Sürgün, filiz.
Işığıya: Eşkiya
Işımadan: Şafak sökmeden
Izıcık: Az, biraz.
İbili: İbibik kuşu.
İçlik: İşlik, gömlek.
İçlik: İşlik, Yelek altına giyilen mintan.
İdirolluk: Traktörlerin arka kısmındaki hidrolik kollar .
İkirciklenmek: Huylanmak, şüphelenmek, kötü bir durum sezme.
İl: 1. Ülkenin vali yönetimindeki bölümü, vilayet. 2. Şehrin niteliklerini taşıyan büyük yerleşim yeri. 3. Ülke, yurt. 4. Eski Türklerde devlet. 5. Aşiret, oymak.
İlahane: Lahana.
İlançe: Büyük leğen.
İliksiz: Yaramaz
İlvan: Gösteriş, çalım, kibir.
İneemen: Kertenkele benzeri bir sürüngen.
İrecepli: Recepli Avşarları.
İskân: Yerleşme, yurtlanma, habi-

tat.
İskele: İskenderun iskelesi.
İsmarıç: Sipariş.
İşlik: İçlik, gömlek, yakasız gömlek.
İt gılı postal bağı: Başı dibi olmayan, gereksiz, kayda değer bir şey olmayan.
İtaa: Ekmek yapılırken yere serilen bez.
İzah: Açıklama.
Kadıoğlu: Kahramanmaraş'ta ünlü bir aile.
Kakılı: Pek çok, yığılı, dolu.
Kalıç: Orak, küçük orak.
Kalın: Galın, ağırlık, başlık. Evlenecek erkeğin kız tarafına verdiği para. Başlık parası.
Kamalak: Katran cinsinden bir çam çeşidi, sedir.
Kaman: Pınarbaşı İlçesinin bir köyü.
Kanı garrah olmak: Yağma etmek, ganimete doymak.
Kanlı melek: Azrail
Kaput: Palto
Kara yadırgı: Daha fazla yabancı.
Karaardıç: Ardıç ağacının en iyisi.
Karacanavar: Domuz
Karakaya: Toklar nahiyesin de bir bölge.
Karakış: Zemheri, Garakış, Kışın ilk ayları.
Karartı: Beden, varlık.
Karbeyaz: Payas'ın doğusunda bir kasaba.
Karı: Yaşlı, ihtiyar kadın.

Kasavet Uzüntü, tasa, kaygı, sıkıntı.

Katik: Yağı alınmış yoğurt, ayran
Kaypak: Sözünde durmayan, dönnek.

Keçik: 1. Başörtüsünün ensede saçların altından geçirilip tepede bağlanmış durumu. 2. Başörtüsünün uçlarını çene altından geçirip tepede bağlama biçimi. 3. Başörtüsünün başın kulaktan üst kısmını sararak alında bağlanmış durumu. 4. Kadınların kullandığı uzun başörtüsü.

Kehni: Küçük çapa.

Kekre: Tadı acımtırak, ekşimsi ve buruk olan.

Kele: Daha çok kadınların kullandığı “Ayol, hey, yahu” anlamında bir hitap sözü.

Kelekesten: Kertenkele.

Kelik: Naylondan (plastikten) yapılan hava alacağı şekilde üstü delikli ve yanı kilteli bayramlık, yazlık çocuk ayakkabısı.

Kelle: Koparılmış kafa.

Kemha: Bir çeşit ipekli kumaş.

Kepmek: Bina, duvar vb. Yıkılmak, çökmek.

Kerçine: İnadına, aksine.

Keri: 1. Sonra, geri. 2. ötürü, dola-yı.

Kertiş: Kertenkele.

Keskenmek: Vurur gibi yapmak, vurmaya davranmak (el, sopa ile).

Kesme: Meşe çeşidi

Keşkere: Yük taşımada kullanılan

bir alet.

Kevek: İçi delikli, hafif, çabuk kırılabilen, yumuşak (taş vb. için).

Kımık Küçücük, kısacık, ufacık.

Kına yakmak: Sevinmek, neşelenmek. Avşarlar üzüntülü, yaşlı günlerde kına yakmazlardı.

Kırklık: Koyun tüylerini kesmekte kullanılan makas. Davar kırkılan makas.

Kırkmak: Koyunun yününü traş etmek.

Kıska: Soğan Tohumu.

Kısrak: Dişi at.

Kızışma: Girişme, saldırma.

Kilden: 1. Su tası. 2. Bardak. 3. Hamamtası.

Kildirmek: Fırlatmak

kilim şakı: Birleştiğinde motifleri ile bir kilimi tamamlayan simetrik iki eşit parçadan her biri.

Kiravuzlanmak: Erkeğin bir hanımı almayı çok istemesi, heveslenmesi, elde etmeye çalışması, dolanması.

Kirkit: Halı kilim dokumak için kullanılan demir alet.

Kirmanı: Kirman kentinde yapılmış eğri kılıç. İran’da bulunan bu kentin ustaları en iyi kılıç yapımlarıyla ünlüydü.

Kirmen: Elde yün eğirmeye yarayan tahtadan yapılmış araç.

Kirtik: Ufalanmış sabun parçası,

Kirtilini çıkarmak: İliklerini sökmek

Koç Dağı: Sarız- Pınarbaşı yolu

üzerinde, Tahtalı dağları içinde bir dağ.

Konmak Yerleşmek.

Koraf koraf: Öbek öbek, küme küme.

Koyağa mazı yağması: Her şeyin bir zamanı var demek. “Demir tavında dövülür” gibi.

Kozan: Adana ilinin bir ilçesi.

Kozanoğlu: Kozanoğlu Ahmet Bey.

Kökgüç: Ucu sivri sopa.

Kömeç: Ebegümece. Yaprakları yemek yapmada kullanılan bitki.

Könçek: Bezden yapılmış bayan giyeceği.

Kör püsük: Nankör insan.

Köre: 1. Karınca yuvası. 2. Demirci körüğünün, kömürlerin yandığı bölüme açılan deliği.

Köryapalak: Baykuş.

Köstü: Köstebek.

Köşt: Üç ayaklı, sehpa biçiminde sandalye, tabure.

Köynek: Eskiden gömlek yerine geçen bir giyecek

Kulun: Altı aylığa kadar olan at veya eşek yavrusu.

Kuşene: Saplı yayvan tencere.

Kutmu: Kutnu, Pamuk veya ipekle karışık pamuktan dokunmuş kalın, ensiz kumaş çeşidi.

Kutnu: Kutmu, Pamuk veya ipekle karışık pamuktan dokunmuş kalın, ensiz kumaş çeşidi.

Kuyruk: Güzün doğan bir yıldız.

Kuzgun: Bir cins iri karga.

Kücü: Halı ve kilim dokumak için kurulan tezgahta ipleri tutan kalın sopa.

Küçük Alioğlu: Kozanoğulları’ndan bir bey. Payas sancağının yönetimi bu ailenin elindeydi,

Küküm: İyice, büsbütün yaşlı, kocamış.

Külek: Bal, yağ, yoğurt vb. şeyler koymaya yarar tahta kova.

Küncü: Susam

Küncü Baalası: Susamları sapıyla beraber kurutmak için bağlanmış hali.

Künde: Günde, her gün, günlük tekrarlanan eylemler için kullanılan kelime.

Küşne: Burçak

Labıt: Labıt demir parçası

Lahuri şal: Lahur kentinde yapılan bir çeşit şal.

Lalenpe: Yassı taş.

Laylon: Römork

Lemerme: Nemlenme.

Lepe: 1. Bulgur veya pirinçten yapılan bir tür yemek. (ölgünerek lepe) 2. Nohutun ıslatılıp kurutulduktan sonra dövülmesinden elde edilen yemek.

Lo: Toprak dama çekilen taştan silindir.

Loda: Üstü toprak ve ota örtülmüş koni biçimindeki saman yığını.

Lorşun: Kahramanmaraş’ın Afşin ilçesine bağlı köy. Şimdiki adı Altinelma.

Loş: Düğün yemeği.

Lotak: Yuvarlak taş.
Löküs: Lüks (lambası).
Maa: Uzun ağaç.
Maarse: Meğerse.
Mağrip: Garp, batı.
Mahana: Bahane.
Makat: Demir veya tahtadan yapılmış oturak, somya.
Malağma: Dövülmüş, savrulmamış tahıl ve saman karışımı.
Malama: 1. Karışım. 2. Taneleri ayrılmamış, samanla karışık tahıl.
Malamat: Şamatacı
Malamat olmak: Rezil olmak
Manca: Domates salatası.
Mangılı batmak: Adı geçmez olmak, adı anılmamak.
Manifille: Boş hayal.
Mart dokuzu: Bahar mevsiminin başlangıcı. Gregoryen takvimine göre martın üçüncü haftasında görülen bir fırtına.
Massık Massık Yürümek: Ağır ağır, kaygısızca yürümek.
Maşırık: Şark, doğu.
Mavra Kesmek: Sohbet etmek.
Maya: 1. Damızlık dişi hayvan. 2. Dişi deve. 3. Buhur deveyle adı devenin birleşmesinden doğan uzun tüylü dişi deve. 4. 4-5 yaşındaki deve. 5. Yük devesi. 6. Dişi. 7. Genel olarak damızlık dişi hayvan. 8. Dişi katır. 9. Dişi at. 10. Dişi eşek.
Maytab: Şakacı.
Mehenk: Ölçü.
Meke: Mısır.
Meke Patlaa: Patlamış mısır

Meke Pürçüğü: Mısır püskülü.
Meke Sokalaa: Mısır koçanı
Melefe: 1. Yatak ve yorgan çarşafı. 2. Yastık yüzü. 3. Tandırda ısınmak için kullanılan çok büyük yorgan. 4. Yüzü olmayan eski yorgan, mitil. 5. Yorganın astarı. 6. Yatak ve minderin iç yüzü. 7. Çok eskimiş giyim eşyası. 8. Yorgan yüzü.
Mencilis: Meclis.
Meses: Üvendire. İnek ve öküzleri dürtmek için kullanılan ucu sivri demirli deynek.
Mesirek: Damızlık deve.
Mezada dökülmek: Artırma ile satışa çıkarmak, ucuza satmak.
Mık: Çivi.
Mıkıs: Cimri
Midesi Cıkramak: Midesi ekşimesi.
Midit: Mesesin ucundaki çivi.
Mihenk: 1. Mihenk taşı. 2. Birinin değerini, ahlakını anlamaya yarayan ölçüt.
Miltan: Gömlek.
Mintan: Gömlek
Mitil: Eskimiş, parçalanmış
Motur: Traktör.
Muallim: Öğretmen.
Mucuk: Küçük sinek
Mudara: Boyun eğme, minnet, İşi düşme durumu.
Muhannet: Vefasız, değersiz kimselere el açmak.
Mullara: Çizgi çizilerek oynanan bir oyun.
Murat Suyu: İskenderun körfezine

dökülen bir dere.
Murt: Mersin
Murtlu: Ceyhan yakınlarında köy.
Muşamba: Bir tarafına kauçuk veya yağlı boya sürülerek su geçirmeyecek duruma getirilen kalın bez
Muşamba: Naylon
Mürdün: 1. Kapı arkasına dayanan ağaç. 2. Kesilmiş kullanılmak üzere uzun ve kalın ağaç.
Mürseloğlu: Reyhanlı oymağının beyi.
Müşdere olmak: Müşderi olmak, almayı istemek.
Müşir: Mareşal.
Naakit: Ne zaman
Namtı: Sapı olmayan bıçak.
Narman: Erzurum iline bağlı ilçelerden biri.
Navıtıyon: Ne tutuyorsun, ne yapıyorsun?
Ne Tevir: Ne çeşit
Neciimiş: Ne imiş, küçümsemek için kullanılır.
Ninemeli: Ne yapmalı, ne gerek var, boşver anlamlarında kullanılır.
Nişe: Buğdayın bekletilerek suyunun kurutulmasıyla elde edilen özü.
Nişe Bulamacı: Nişe yemeği.
Oba: 1. Beş, on çadırlı aşiret. 2. Yaylada çadır kurulan bölge. 3. Çuldan yapılan çadır. 4. Mahalle. 5. Bir soydan kimselerin oluşturduğu topluluk, kalabalık. 6. Yabancı. 7. Komşu. 8. El, başkaları.

Ocak: Ev, aile, soy.
Oğuz: 1. Ogur, otağda doğan. 2. İyi huylu kimse. 3. XI. yüzyılda Harezmi bölgesinde toplu olarak yaşayan ve daha sonra batıya doğru göç ederek bugünkü Türkmen, Azeri, Gagavuz ve Türkiye Türklerinin aslını oluşturan büyük bir Türk kavmi.
Okuntu: Davetiye.
Olucu: Olacak.
Oluk: Çeşme.
Omanı Pittirmek: Belini ağrıtmak
Omar: Ömer.
Omusilli: Güzelim, ne güzel.
Omuzla: Omzuna alıp getirecek kadar ağır olmayan kesilmiş ağaç.
Orakçı: Ücret karşılığı ekin biçen kimse.
Osanmak: Usanmak.
Oynaş: Aralarında toplumca hoş karşılanmayan ilişkiler bulunan kadın veya erkekten her biri.
Öğün: 1. Kez, defa. 2. Yemek vakti.
Ölük: Ölmüş, cansız.
Ölümsek: Çok zayıf, cılız.
Öndünc: İleride geri verilmek veya alınmak şartıyla alınan veya verilen şey. Ödünç.
Örklemek: Hayvanları otlamaları için uzun bir iple çayıra bağlamak.
Örme: Örgü, örülmüş ip, hayvan bağlamaya yarayan ip.
Örtme: Evlerde dış kapıdan ilk girilen, genelde diğer odaların kapılarının açıldığı boşluk, antre, hol.

Otaan: Dün , önceki gün, geçen gün.
 Öteberi: İhtiyaç malzemeleri.
 Ötürmek: İshal olmak.
 Özne: Damat, güvey.
 Paldın: Atların semerini vücuduna bağlayan kuşak.
 Palıt: Pelit, palamut, meşegiller tohumu.
 Pampal: Gelincik
 Pança: Avuç.
 Parke: Kaban
 Pataç: Bacak arası.
 Pavkırmak: Hayvan sesi.
 Payas: Hatay'a bağlı bir ilçe. Yüz yıl kadar önce Dörtyol, Payas'a bağlı bir köydü. O zamanlar Payas sancak merkeziydi, şimdi Dörtyol ilçesine bağlı kasaba.
 Pece: Penek, pencere .
 Penek: Pece, pencere .
 Perpil: Bir tür yabancı siyah üzüm.
 Peşgir: Havlu
 Peşkir: Havlu.
 Pırnal: Yeşil meşe kategorisinden bir ağaç türü.
 Pırtı: Giysi, giyecek.
 Pırtmak: Yuvasından çıkmak.
 Pısmak: Saklanmak.
 Pıtık: 1.Yumurta 2. Bacak arası 3. Ardıç ağacının meyvesi
 Pinlik: Pinnik, Kümes .
 Pinnik: Pinlik, Kümes
 Pontil: Pantolon
 Porsumak: Herhangi bir şeyin nemden dolayı kokması, pörsümek.
 Potturmak: Bir delikten geçirmek,

boşandırmak.
 Potuk: Deve yavrusu demektir.
 Potuklu: Pınarbaşı İlçesinde üç tane Potuklu adında köy vardır. Bunlar; Avşar Potuklu, Büyük Potuklu, Küçük Potuklu. Burada adı geçen Avşar Potuklu'dur. Kazım'ın kabilesinin bu köyde akrabaları vardır. Soyadları Kandemir'dir. Kaçak olduğu sırada bazen bu köye gelip saklanır.
 Pöhrenk: Topraktan yapılmış su borusu.
 Pölüşmet: Paylaşmak.
 Pörez: Selin yolu bozmaması için, yolun altından geçen beton boru
 Pul: Para.
 Punara: Baca.
 Pusat: Araç, savaş aracı.
 Puşt: Dönek.
 Pür: Çamın kurumuş yaprağı.
 Pürçek: 1. Kadınların şakaklarından sarkan saç, saç buklesi, zülüf. 2. Bitkilerin saçaklı kökü veya püskülü. 3. At vb. hayvanların topuğunun üstünde çıkan kıllar.
 Pürçük: Tohumun ucu.
 Pürçüklü: Havuç .
 Püsük: Pisi, püsü, kedi.
 Sabahaça: Sabaha kadar.
 Saban: Öküzlerle tarla sürmede kullanılan ilkel pulluk.
 "Sabındırlık: Kağının tekerlerinin, daha rahat bir şekilde kayarak dönmesi için yuvarlak mazı ile okluk arasına, beziryağı, sabun ve yumurta akından yapılmış ka-

rışım sürülürdü. Bu karışımın konulduğu kaba yağdanlık veya sabındırlık denir ve camız boynuzundan yapılırdı. En iyi yağdanlık camız boynuzundan yapılan, yassı ve büyük olanıdır." Sacaa: Sacayağı. Üzerine tencere, tava vb. koymaya yarayan, ateş üzerine oturtulan, üç ayaklı çember veya üçgen biçiminde demir destek, sacayak.
 Sağdıç: Düğünde gelin veya damada kılavuzluk eden kimse.
 Sağmal: Sağılır koyun, inek.
 Sahal: Bedellilik, birinin yerine askere gönderilen kişi, vessek.
 Sakadırac: Dengesiz kişi.
 Sakga: Kene.
 Sakna: Kabuklu tohum.
 Sal: 1. Hasta, yaralı ya da ölü taşınan sedye. 2.Tabut.
 Salavatlamak: Hz. Muhammed (S.A.V.)' e salavat getirerek saygı ile anmak.
 Salıncak: İki ucundan iki iple veya zincirle yüksek bir yere asılan ve üzerine oturulup sallanılan eğlence aracı.
 Samı: Boyunduruk deliğinden geçen çubuk.
 Sanasın: Sanki, gûya.
 Santraviç: Santrifüj, sulama aracı.
 Saplıcan: Zatürre, Ateş, öksürük ve balgamla beliren, tehlikeli bir akciğer hastalığı, batar.
 Saptırma: Mezar içersin de ölü konulduktan sonra, ölü üzerine açılı

olarak dizilen tahtalar.
 Sarat: Büyük delikli kalbur.
 Satmak: Kız evladı evlendirmek
 Savan: Günlük kullanım için pamuk ipliğinden dokunmuş kalınca kilim, yaygı, örtü.
 Savışmak Savuşmak. Bulunduğu yerden acele ile gizlice veya dikkati çekmeden ayrılmak.
 Savuşmak: Savışmak. Bulunduğu yerden acele ile gizlice veya dikkati çekmeden ayrılmak.
 Sayrı: Hasta, yatalak.
 Sehen: Bakır tabak, sahan.
 Sehil: Sahil.
 Sehlik: Vurdumduymaz, aldırmaz, aptal. Yerli, yersiz konuşan kimse.
 Seklavi: Araplar tarafından kabul edilen, adını Arap kabilelerinden alan Arap atı ırkı içerisindeki dişiliğin, güzelliğin ve inceliğin sembolü olan bir tip at cinsi.
 Seklem: 1.Yarım, yarıya yakın. 2.Az, azıcık.
 Sektesinden: Denginden.
 Selamet: 1. Esenlik. 2.Her türlü korku, tasa ve tehlikeden uzak, güvenlik içinde olma. 3. Kurtulma, kurtuluş.
 Selvi: Servigillerden, Akdeniz bölgesinde çok yetişen, kışın yapraklarını dökmeyen, 25 metre boyunda, ince, uzun, piramit biçiminde, çok koyu yeşil yapraklı bir ağaç, andız, selvi, servi ağacı.
 Sepedi Seyrek: Dikkat etmeden, gereksiz, hoyratça, olur olmaz ko-

nuşan.
Sepet: Saz, kamış veya ince dallardan örülerek yapılan, genellikle sapı olan, yiyecek ve eşya taşımak için kullanılan kap.
Ser: Baş, kafa.
Servi: Servigillerden, Akdeniz bölgesinde çok yetişen, kışın yapraklarını dökmeyen, 25 metre boyunda, ince, uzun, piramit biçiminde, çok koyu yeşil yapraklı bir ağaç, andız, selvi, servi ağacı.
Seten: Bulgur, yarma dövülen dibek taşı.
Setirlikli: Serpikliği ve dağınkılığı huy edinmiş kişi.
Seyfi: Gözleri güzel Şahine benzer bir çeşit avcı kuş.
Sıçırma: Ağırması ile yavaşta başlayan davul zurnalı Avşar halaylarının sonunda oynanan Hoş Bilezik vb. gibi hareketli, zıplamalı oyunlar.
Sıçmak: 1. Dışkıyı vücuttan dışarı atmak. 2. Bozmak, berbat etmek.
Sıklat: Sıcak, bunaltıcı hava.
Sıla: Gurbetteki bir kimse için doğup büyüdüğü ve özlediği yer.
Sırgat Sırgat: 1. Hayvan sayımı yapan kimse. 2. Kaçırma, gizleme. 3. Sayımdan kaçırılan hayvan. 4. Sayımı yapılmayan insan ya da hayvan.
Sırtmak: Dişlerini göstererek aptallık, şaşkınlık, kurnazlık veya alay belirtir biçimde gülmek, sırtarmak.

Sırgat Sırgat: 1. Hayvan sayımı yapan kimse. 2. Kaçırma, gizleme. 3. Sayımdan kaçırılan hayvan. 4. Sayımı yapılmayan insan ya da hayvan.
Sıykal: Kaygan, aşırı kaygan.
Siftah: İlk.
Sikke: Zikke, Hayvanları bağlamak için yere çakılan demir veya ağaç kazık.
Sille: Elin iç yüzüyle vurulan tokat.
Simsar: Aarabulucu, Komisyoncu, Bir ticari işlemin gerçekleştirilmesine yüzdelik karşılığı aracılık eden gerçek veya tüzel kişi.
Sinilemek: Sinek için vızıldamak.
Sinmek: Kendini göstermemek için büzülme, saklanmak, pusmak.
Sinsin: Geceleyin, ateş çevresinde, genç erkeklerin davul, zurna eşliğinde oynadıkları bir halk oyunu.
Sivtimek: Ayıklamak.
Soğanlı: Artvin ili, Ardanuç ilçesine bağlı bir köy.
Soğukluk: Semiz otu.
Sokum: 1. Lokma. 2. Yufka ekmeğinden yapılan dürüm.
Somak: Sumak
Son güz: Sonbaharın son günleri.
Soya : 1. Yufka. Toprağa derin batmayan saban. Toprağı üstten, derin olmadan sürmek. 2. Kuzulama mevsiminde, köylülerin ev ev dolaşp, bulgur, yağ vb. toplayıp pişen yemeği birlikte yiyerek yaptıkları bir tören.

Soyka: 1. Ölen kişinin giysileri. 2. Ölünün üzerinden çıkan giysi. 3. Soyuntu, sırttan çıkan elbise; elbise.
Sökmek: Gelmeye başlamak, çıkarmak.
Sömelek: 1. Kundağa sarılmış bebek. 2. Bebek kundağı.
Söykenmek: Dayanmak, yaslanmak
Sufra: Sofra.
Südük: Sidik.
Sülük: Salyangoz
Sündürüm: Bir yandan öbür yana uzatılmış sırık.
Süngüç: El gergin durumdaki başparmakla işaret (gösterme) parmağı arasındaki açıklık, uzaklık.
Süreaç: Süreaç: Kar kürümek, ahırını temizlemek vb. amaçla ağaçtan yapılı, enine yere paralel bir tahtanın ortasına çakılı, sapından itilen "T" şeklinde gereç.
Sürek: Sürülmüş tarla.
Süven: Sopa, sırık, ince uzun ağaç.
Süyük: Dam saçağı.
Şaal: Şekil.
Şad: Mutlu, sevinçli.
Şahan: Şahin.
Şahre : Çehre.
Şapcak: Süs kabağının oyularak, su kabı olarak kullanılması.
Şaplak: Tokat.
Şarmita: Yaramaz.
Şavşırı: Ters, eğri, düzgün olmayan.

Şayak: Canlı pembe.
Şebeden: Hoş kokulu kavun.
Şefre: Kadın adı. Aslı Şerife'dir.
Şelek: Yük
Şenelmek: Boş bir yer, insanların yerleşmesiyle yurt durumuna gelmek, meskûn olmak.
Şıfan: Yulaf
Şibik: Gözdeki çapak.
Şif: Pamuk kabuğu
Şimşir: Parlak.
Şinik: 1. Sekiz kiloluk Tahıl ölçüğü.
Şire: Tatlı.
Şişirik: Balon.
Şişmek: 1. Onurlanmak, kibirlenmek. 2. Şımarmak, nazlanmak.
Şitil: Küçük kova.
Şivan: Ağıt, yas, kıya, üzüntü; ağlama, feryat, figan.
Şivşirmek: Kışkırtmak
Şor: Söz, lâf.
Şube: Askerlik şubesi.
Şuvara: Ozan.
Tabya: Bir bölgeyi savunmak için yapılan ve silahlarla güçlendirilen yapı.
Tahra: 1. Ağaç budamaya, kesmeye, odun kırmaya yarayan, satırdan biraz büyük, demir saplı araç. 2. Orak. 3. Et kıymaya yarayan demir araç. 4. Kemik vb. şeyler kırmaya yarayan demir araç.
Tahtalı: Tahtadan yapılmış oturak, somya.
Taka: 1. Duvara açılmış kapaksız, küçük dolap. 2. Eski evlerde ta-

vana yakın açılan küçük pencere.
3.Kapı. 4.bk.tağ (II)-1. 5.Ahırdaki yemlik. 6.Folluk. 7.Yüklük : Yatakları takaya koydum.
Takaklı: Beyaz kumaş.
Talas: Kayseri İline bağlı ilçe.
Taman: İşte, az önce, hani, hani ya, ya, tabii ki.
Tandır: Yere çukur kazılarak yapılan bir ocak türü.
Tanır: Afşin ilçesine bağlı Kasaba.
Tapan: Adana İlinin Feke ilçesine bağlı bir kasaba.
Taplak: 1.Tepe ya da dağ üstündeki düzlükler. 2.Düz, dümdüz yer
Tarhana: Döğme ve yoğurdun karıştırılarak, güneşte kurutulmasıyla elde edilir.
Tavatır: Çok iyi güzel.
Tavla: At ahır.
Tavlak: Soyulmuş taze ceviz.
Tavsır: Resim, fotoğraf.
Tay: Üç yaşına kadar at yavrusu.
Tel: Telgraf.
Temren: Mızrak ucundaki sivri demir.
Terki: 1. Eyerin arka bölümü. 2. Binek hayvanının sağrısı. 3.Atın arkası. 4.At vb. hayvanlara yüklenen eşya, yük. 5. Atın eyerine takılan küçük heybe.
Tevek: Asma, kavun, karpuz, kabak vb. bitkilerin dal ve yaprakları.
Tevir Tür, çeşit,
Teyyare: Uçak.
Tığ: Dövülmüş ve rüzgâr doğrultusuna dik ve uzun bir şekilde yı-

ğılmış harman.
Tınsırık: Hapşuruk.
Tolu: Dolu.
Topak: Yuvarlak .
Torun: Avşarlar'da bir oba adı.
Tozluk: Pantolonun paçasını tozdan korumak için ayakkabının üzerine geçirilip düğmelenen veya dizden aşağı uzanarak ayağın üstünü örten dar paçalık, getr.
Tuğlu:
Tutmalık: Aylık veya yıllık anlaşmalı işçi.
Uflak: Büyük bıçak.
Ufra: Ekmek yapılırken tahtaya atılan un.
Uğru: Ön.
Uğrun: Gizli saklı .
Urum: Anadolu
Usul: Yavaş, sessiz, sakın.
Uygur: 1. İzinden giden, uyan. 2. Orta Asya'da büyük bir devlet ve uygarlık kurmuş, yazılı anıtlarla sanat eserleri bırakmış olan bir Türk kolu ve bu koldan olan kimse.
Uylamak: Çocukların belli bir konuya takıp mızmızlanmaları, huyusuzluk etmeleri ve ağlamaları. Bir konuda ısrarcı olmak
Uzunyayla: Mancılık ile Gürün arasına Uzunyayla denir.
Üççeşme: Kayseri ili Tomarza ilçesi Dadaloğlu beldesine bağlı bir yayladır. Torosların tepesindeki bu yaylanın rakımı 2600 m civarındadır. İçme suyu ile meşhurdur. Tah-

talı Dağlarının en yüksek tepesi Aygörmez bu yayladadır.
Üleş: Leş, ceset.
Üvendire: Meses. İnek ve öküzleri dürtmek için kullanılan ucu sivri demirli deynek.
Vareste: 1. Kurtulmuş. 2. Uzak.
Varık: Varmış.
Varmak: 1. Gitmek. 2. Gelmek. 3. Yetişmek, ulaşmak, yanaşmak.
Vetsiz: Gereksiz, yersiz ve sürekli konuşanlara denir.
Vizzik: Pim. Kara sabanın saban kısmının altından saplanıp, üstünden çıkan; aynı istikamette oka saplanan kılıcın oktan çıktığı noktaya bir delik delinir. Bu delik vizzik deliğidir. Buraya takılan parçayada vizzik denir.
Vuruk: Vurmak
Ya fes: Hz. Nuh'un üçüncü oğlu. Türklere göre Olcayto Han'dır.
Yabgu: Orta Asya'da kurulan ilk Türk devletlerinde kağandan sonra gelen en üst düzeydeki yöneticinin unvanı, Hükümdar.
Yadırgı: Yabancı.
Yağlık: Mendil-eşarp.
Yalak: Sarız ilçesinin kasabası, şimdiki adı Yeşilkent.
Yalbırdak: Yarı çıplak.
Yalı: Koyunların sağıldığı yer.
Yan çelik İki taş üzerine konan kısas"çelik"ın altından "değnek"le havaya atılıp yere düşmeden yana doğru vurularak oynanan çelik-çomak oyunu

Yar: Uçurum, yâr, sevgili
Yar yetimi kalmak: Sevgilisini kaybetmek.
Yarisufat: Ceyhanın ilk kurulduğu yerin adı.
Yarma: Buğday, arpa, mısır, bezelye vb.nin iri çekilmiş, dövmesi.
Yarsuvat: Ceyhan Irmağı.
Yaylon: Römork.
Yazlak: Serinlenecek yerler.
Yeelmek: Şımarmak .
Yeğilmek: Durmamak, Şımarmak.
Yeğin: 1. Yığın. 2. Çok bol, bereketli. 3. Güçlü. 4. Yegin. 5. Ağır, yüklü.
Yekinmek: Yekin: Davranmak, olduğu yerden fırlamak, ayağa kalkmak, kalkmak için hareket etmek, kıvıldamak. Yerinden kalkmak, Kalkmaya davranmak.
Yel: Rüzgar.
Yemlik: Tarlalarda doğal olarak biten, toplanarak çiğ ve yufkaya dürülerek yenilen bitki.
Yeni İl: Sivas'ın güneyinde Mancılık, Gürün arasındaki Hekimhan'a kadar olan alandır.
Yergin: Bitkin, üzgün.
Yesir: Esir, tutsak.
Yıllıcak: Yıllık.
Yırak: Irak, uzak.
Yıramak: Uzaklaşmak.
Yitik: 1. Kayıp olan şey. 2. Kaybedilmiş, yitirilmiş.
Yonmak: Yontmak, düzeltmek..
Yorgan: Yatakta örtünmeye yaran, içi pamuk, yün vb. şeylerle

doldurularak dikilmiş geniş örtü.
Yoymak: Yorumlamak.
Yoz: Kısır, süt vermeyen koyun,
Yörep: Bayır, az eğimli yer.
Yörü: Yürü
Yufka: İnce.
Yumak: Yıkamak.
Yumuş: İstek.
Yumuşatma: Harmanda ekinin dü-
venle dövülerek savrulacak hale
getirilmesi.
Yunak : Çamaşır.
Yurtlak: Yaylamak için konup gö-
çülen yer.
Yüklük: Evlerde yatak, yorgan gibi
şeyleri koymaya yarayan yer veya
büyük dolap.
Zabit: Subay
Zahar: Galiba, sanırım.
Zahmarı: Kara kış .
Zatıdan: Zaten, eskiden, esasen.
Zavara: İri öğütülmüş hayvan
yemi.
Zavır: Çıkışma, paylama, azar.
Zehre: Zahire, zehra, yemeklik ta-
hıl.
Zemheri: Kara kış, Garakış, Kışın
ilk ayları.
Zılgıt: Kadınların ellerini ağızları-
na götürerek ses çıkarmaları.
Zıllıcı: Oyun bozan.
Zıllımak: Oyun bozanlık.
Zıncarlık: Zıngarlık. Ceyhan ya-
kınlarında yer adı.
Zikke: Ucunda ip geçirmek için
halka bulunan, yere çakılan hay-
van bağlamakta ve çadır gerdirme-

de kullanılan demir kazık.
Zindan: Hapishane.
Zubun: Şalvara benzer giyecek
Zurba: Küme, grup.
Zülüf: Şakaklardan sarkan saç lü-
lesi.

AVŞARELLERİ

okuntu

OĞUZLAR (Türkmenler)

Bozoklar

Üçoklar

Günhan

Ayhan

Yıldızhan

Gökhan

Dağhan

Denizhan

Kayı

Yazır

Avşar

Bayındır

Salur

İğir

Bayat

Döğer

Kızık

Peçenek

Eymür

Bügdüz

Alkaevli

Dodurga

Beğdili

Çavuldur

Alayuntlu

Yıva

Karaevli

Yaparlı

Karkın

Çepni

Yüregir

Kınık

AVŞARELLERİ

Bugünden sonra divanda, dergâhta, bargâhta, mecliste ve meydanda TÜRKÇEDEN başka dil kullanılmayacaktır.

Karamanoğlu Mehmet Bey